

**FICTION
CONNECTION**

**COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu**

M.J. Arlidge

Ghici ce-i în cutie

Traducere din engleză de Lucian Niculescu

1

Ceața se ridica dinspre mare, sufocând orașul. Năvălea ca o oaste cotropitoare, înghițind reperele, obturând razele lunii, preschimbând Southamptonul într-un tărâm straniu, care-ți dădea fiori.

În zona industrială Empress Road domnea o liniște de mormânt. La magazinele cu piese de schimb se terminase programul, mecanicii auto și angajații din supermarketuri plecaseră, iar plimbăretele începeau să-și facă simțită prezența. Îmbrăcate cu fustițe și bustiere, trăgeau adânc din țigări, disperate după orice grăunte de căldură capabil să mai țină un pic la distanță frigul pătrunzător. Umblau încolo și-ncoace, se străduiau din greu să-și vândă trupul, dar în lumina mohorâtă păreau mai degrabă spectre descărname decât obiecte ale dorinței.

Bărbatul conducea cu vitează redusă, trecând atent în revistă parada narcomanelor aproape despuiate. Le cântărea din priviri — cu câte o tresărire bruscă din cînd în cînd, crezând că a găsit ce-i trebuia —, dar le respingea rând pe rând. Nu după aşa ceva venise. În seara asta căuta ceva cu totul special.

Speranța i se împletea cu teama și frustrarea. De zile întregi nu se mai gândeau la nimic altceva. Și dacă acum, când ajunsese atât de aproape, toată povestea se dovedea a fi doar o minciună? Un mit urban? A izbit volanul cu pumnul. Trebuia să fie aici negreșit.

Nimic. Nimic. Ni...

Și iat-o. Singură, sprijinită de zidul acoperit cu graffiti. Bărbatul a simțit un val neașteptat de emoție. Fata asta chiar avea ceva aparte. Nu-și pigulea unghiiile, nu fuma și nici nu stătea la taciale. Aștepta, pur și simplu. Aștepta să se întâmpile ceva.

A virat și a parcat mașina într-un loc mai ferit, lângă un parapet cu lanțuri. Se cerea să fie prudent, nimic nu trebuia lăsat la voia întâmplării. A cercetat cu grija strada, uitându-se după eventuale semne de viață, dar negura îi izolase complet. Părea că ei doi rămăseseră ultimii supraviețuitori pe pământ.

S-a repezit să traverseze spre ea, dar s-a controlat, încetinind pasul. Nu era cazul să se priească — aşa ceva trebuia savurat pe îndelete. Din experiență știa că uneori anticiparea e mai plăcută decât actul în sine. Trebuia să zăbovească mai mult. De mâine încolo va dori să retrăiască mental aceste momente, cât mai fidel cu putință.

În spatele ei se întindea un șir de case părăsite. Nimeni nu mai voia să locuiască aici, iar clădirile astăzi erau în prezent niște văgăuni mizerabile. Se transformaseră în cuiburi de drogați și case de raport de mâna a șaptea, înțesate de ace jegoase și de saltele și mai jegoase. În timp ce traversa strada spre ea, fata a ridicat capul, privindu-l printre șuvitele bogate ale bretonului. S-a desprins de zid, fără niciun cuvânt, făcându-i semn din cap către scheletul clădirii celei mai apropiate, înainte să pășească

înăuntru. N-a existat nicio negociere, niciun preambul. De parcă era resemnată cu soarta ei. De parcă știa.

Grăbindu-se s-o prindă din urmă, bărbatul i-a sorbit din ochi spatele, gambele, tocurile, cu o excitație crescândă. Odată ce ea a dispărut în beznă, a mărit și el pasul. Nu mai putea aștepta.

Când a intrat, dușumeaua a troșnit zgomotos sub tălpile sale. Casa părăsită arăta exact aşa cum și-o închipuisse în fanteziile lui. Un dampf copleșitor de igrasie i-a umplut nările — totul era putred aici. S-a năpustit în fostul salon, actualmente depozit de chiloței și de prezerative abandonate. Nici urmă de ea. Voia să se joace de-a baba oarba, vasăzică.

În bucătărie. Nimic. Întorcându-se, a ieșit indignat și a urcat pe scări la etaj. Cu ochii scânteindu-i la fiecare pas în căutarea prăzii.

A intrat în dormitorul din față. Un pat mucezit, un geam spart, un porumbel mort. Dar nici urmă de fată.

Furia tindea să ia acum locul poftei carnale. Cine era ea de-și permitea să-l joace pe degete în felul acesta? O târfă oarecare. Un rahat de câine pe talpa pantofului său. Avea de gând s-o învețe minte pentru că se purta aşa cu el.

A dat de perete ușa băii — nimic —, după care s-a răsucit și a pătruns în cealaltă cameră. Avea să-i spargă fața aia tâmpă...

Deodată capul i s-a dus pe spate. L-a săgetat o durere insuportabilă — era tras de păr foarte strâns, tras înapoi cu forță, înapoi, tot înapoi. Deja nu mai putea să respire — o cărpă îi astupă gura și nasul. O duhoare înțepătoare i-a inundat nările, iar reflexele i s-au declanșat prea târziu. Se lupta să trăiască, dar își pierdea deja cunoștința. Apoi s-a făcut întuneric.

2

Îl urmăreau fiecare mișcare. Sorbindu-i fiecare cuvânt.
— Cadavrul aparține unei femei de rasă albă, cu vârstă cuprinsă între douăzeci și douăzeci și cinci de ani. A fost găsită ieri-dimineață de un agent voluntar de patrulare, în portbagajul unei mașini abandonate din zona Greenwood.

Voceea inspectoarei Helen Grace era puternică și clară, în ciuda nodului din stomac. Vorbea echipei de la serviciul criminalistic, la etajul săptă al secției centrale de poliție din Southampton.

— După cum puteți vedea în fotografii, dintii i-au fost sparți, cu ciocanul probabil, și i-au fost retezate ambele mâini. Are o sumedenie de tatuaje, ceea ce ne poate ajuta la identificare, și ar trebui să vă concentrați mai întâi eforturile în zona traficului de droguri și a prostituției. Pare mai degrabă ceva legat de conflictele dintre bande decât o crimă oarecare. Sergentul Bridges va prelua cazul și vă va informa referitor la persoanele care prezintă un interes aparte. Tony?

— Mulțumesc, doamnă. S-o luăm pe rând. Aș vrea să verificăm mai întâi cazurile similare precedente...

În vreme ce sergentul Bridges își intra în rol, Helen s-a strecut afară. Chiar și după atâta timp, nu suportă să se afle în centrul atenției, bârfei și intrigilor tuturor. Trebuie aproape un an de când puseșe capăt înfiorătorului șir de crime al lui Marianne, dar interesul pe care îl suscita Helen nu scăzuse cătuș de puțin. Să-i vii de hac unui criminal în serie însemna deja ceva impresionant, dar să-ți împuști și sora cu această ocazie era cu totul altceva. În perioada imediat următoare, o mulțime de prieteni, colegi, ziaiști și necunoscuți se repeziseră să asigure de compasiunea și susținerea lor. Dar în mare măsură nu era decât ceva de fațadă — *detalii* îi interesau pe ei. Doreau să-o despice pe Helen și să scotoească prin ea — cum a fost să-ți ucizi sora? Te-a molestat tatăl tău? Te simți vinovată pentru toți acei morți? Te simți *răspunzătoare*?

Helen își petrecuse toată viața de adult construind un zid înalt împrejurul său — până și numele Helen Grace era născot — dar, mulțumită lui Marianne, acel zid se prăbușise pentru totdeauna. La început, Helen fusese tentată să fugă — i se oferiseră demisia, transferul, chiar și o pensie —, însă reușise să-și vină cumva în fire și să se întoarcă la lucru la Southampton Central îndată ce i-a permis să facă. Știa că oriunde s-ar duce, lumea ar sta cu ochii pe ea. Mai bine să facă față acestui examen pe teren propriu, aici, unde atâția ani de-a rândul se bucurase de o viață plăcută.

Așa sună teoria, dar în practică lucrurile se dovedesc să fie dificile. Existau atâțea amintiri aici — legate de Mark și de Charlie — și atâția oameni gata să-și bage nasul, să facă supozitii sau chiar să glumească pe seama suferințelor ei. Chiar și acum, după luni de zile de când revenise la lucru, uneori trebuia pur și simplu să lase totul și să dispară.

— O seară bună, doamnă!

Helen a tresărit, luată prin surprindere de sergentul de la recepție, pe lângă care tocmai trecea.

— O seară bună, Harry! Să sperăm că Saints¹ își va aminti să căștige astăzi de dragul tău.

Glasul îi era vesel, dar cuvintele sunau ciudat, ca și când vioiciunea asta o solicita excesiv. A ieșit în grabă din clădire, s-a urcat pe motocicleta ei Kawasaki și, apăsând pedala de accelerare, a demarat în trombă pe West Quay Road. Ceată care se lăsase mai devreme se ținea scai de oraș, iar Helen s-a pierdut în ea.

Cu viteză mare și constantă, a lunecat până la stadio-nul St Mary's printre mașinile care înaintau lent. Ajunsă la periferie, a ieșit pe autostradă. Și-a verificat din reflex oglinzelile retrovizoare, însă n-o urmărea nimeni. Odată ce s-a mai domolit traficul, a accelerat și ea. După ce a atins 120 la oră, și-a tras o clipă sufletul, înainte de a urca la 140. Niciodată nu se simțea mai liberă decât atunci când se deplasa cu viteză.

Localitățile se succedau. Winchester, apoi Farnborough, înainte să se zărească, în cele din urmă, Aldershot. O nouă privire grăbită în oglinzi, pe urmă înainte spre centrul orașului. După ce și-a lăsat motocicleta în parcarea privată, Helen a evitat un grup de soldați băi și a grăbit pasul, ținându-se în umbră. N-o cunoștea nimeni aici, dar nu-și putea permite să riște nici în aceste condiții.

A trecut prin fața gării și, în scurt timp, se afla pe Cole Avenue, în inima cartierului de locuințe al Aldershotului. Nu era convinsă că procedează corect, dar simțise nevoia

să revină. Instalându-se în tufișurile care flanau o latură a străzii, și-a reluat locul obișnuit de observație.

Timpul trecea foarte lent. Îi chiorăia stomacul și și-a dat seama că nu mai mâncase nimic de la micul dejun. O mare prostie. Slăbea cu fiecare zi tot mai tare. Ce încerca să-și demonstreze? Existau căi mai potrivite să-ți ispășești păcatele decât infometarea deliberată.

Deodată, s-a produs agitație. O voce a strigat „pa“, după care ușa de la numărul 14 s-a închis zgomotos. Helen s-a lăsat pe vine. Ochii i-au rămas aținții asupra Tânărului care mergea acum grăbit în josul străzii, tastând pe telefonul mobil. A trecut la trei metri de Helen, fără să-i observe prezența, apoi s-a făcut nevăzut după colț. Helen a numărat până la cincisprezece, și-a părăsit ascunzătoarea și a pornit în urmărire.

Tânărul — la vreo 25 de ani, copilăros — era chipeș, avea un păr negru bogat și o față rotundă. Îmbrăcat ne-glijent, cu blugii care-i atârnau la spate, arăta la fel ca o mulțime de alți tineri, disperați să pară imperturbabili și indiferenți. Această neglijență studiată i-a smuls un zâmbet lui Helen.

O ceată de băiețandri gălăgioși a apărut la orizont, ieșiți în față la Taverna Gării. La 2 lire halba, 50 de pence un shot și biliard gratuit, cărciuma era mană cerească pentru cei tineri, lefteri și dubioși. Proprietarul, mai bătrânor, îi servea cu plăcere pe toți cei ajunși la pubertate, localul era mereu ticsit, iar gloata se revârsa până în stradă. Helen s-a bucurat de acoperire, stătându-se printre trupuri ca să observe fără a fi observată. Gașca l-a întâmpinat pe Tânăr cu urale atunci când el le-a fluturat o bancnotă de douăzeci de lire. Au intrat, iar Helen i-a urmat. Așteptând răbdătoare să-i vină rândul la bar, era

¹ Porecla echipei Southampton FC. (N.tr.)

invizibilă pentru ei — niciunul dintre cei care aveau peste treizeci de ani nu exista în lumea lor.

După două rânduri de băutură, grupul s-a îndepărtat de ochii iscuditori din local spre un loc de joacă aflat la periferie. Părculețul părăginit era pustiu, iar Helen trebuia să-i urmeze pe băieți cu băgare de seamă. O femeie care se aventurează de una singură printre-un parc după lăsarea noptii are darul de a atrage atenția, aşa că Helen s-a ținut la distanță. A dat de un stejar bătrân, grav rănit de zeci de scrijelituri amoroase, și s-a oprit în dosul lui. De acolo îi putea privi în siguranță pe membrii găștii cum fumau iarba, fericiți și lipsiți de griji în ciuda frigului.

Helen fusese mereu ținută sub observație, dar aici era invizibilă. După moartea lui Marianne, viața ei fusese întoarsă pe dos și oferită publicului spre consum. Drept urmare, oamenii își închipuiau că o cunoște ca pe o carte deschisă.

Există însă ceva ce ei nu știau. Un secret pe care îl păstrase doar pentru ea.

Iar el se afla acum la mai puțin de cincisprezece metri distanță, ignorându-i cu desăvârșire prezența.

3

A deschis ochii, clipind, dar nu vedea nimic.

Pe obraji i se prelingea un lichid, în vreme ce globii oculari i se roteau zadarnic în orbite. Sunetele erau teribil de înfundate, ca și când ar fi avut urechile burdușite cu vată. Revenindu-și cu greu în simțiri, bărbatul simțea o durere cumplită care-i sfâșia gâtlejul și nările. O senzație de arsură intensă, ca o flacără constantă pe laringe. Îi venea să strănuie, să vomite, să expectoreze chestia aia care-l chinuia. Dar avea căluș, gura îi era legată strâns cu bandă adezivă, și nu-i rămânea decât să-și înghită durerea.

În cele din urmă, șuvoiul lacrimilor s-a potolit și ochii lui chinuiți au început să deslușească mediul ambient. Se afla tot în clădirea părăsită, doar că acum zacea în dormitorul de la stradă, pe patul jegos. Avea nervii întinși la maximum și se lupta din răsputeri — trebuia să scape de-acolo —, dar brațele și picioarele îi erau strâns legate de scheletul metalic al patului. Se smucea, trăgea și se zvârcolea, însă frânghiile de nailon nu cedau deloc.

Abia acum a sesizat că e gol-pușcă. Un gând terifiant i-a trecut prin cap — aveau de gând să-l lase așa aici? Să

moară de frig? Epiderma sa deja trecuse în defensivă — piele de găină zbârlită de frig și de spaimă —, și el și-a dat seama ce frig cumplit domnea în încăpere.

A urlat din toți rărunchii — dar n-a rezultat decât un geamăt surd, ca un zgomot de fond. Dacă ar putea să discute cu ei, să-i convingă... le-ar putea aduce mai mulți bani, iar ei l-ar elibera. Nu-l puteau lăsa *așa* aici. Rușinea se adăuga acum spaimei, în timp ce-și privea trupul puhal, de om între două vârste, răstignit pe plapuma pătată.

Își încorda auzul, sperând în ciuda evidenței că nu era singur. Dar nu se auzea nimic. Îl părăsiseră. Cât timp îl vor lăsa să zacă aici? Până ce-i vor fi golit toate conturile? Până ce se vor putea considera scăpați? L-au trecut fiorii, îngrozit deja de perspectiva de a-și negocia libertatea cu vreun drogat sau vreo târfă. Și ce va face după ce-i vor da drumul? Ce va spune familiei? Poliției? Își blestema amarnic propria tâm...

Un scârțâit în podea. Așadar *nu* era singur. Un licăru de speranță — poate că acum va putea să afle ce voiau de la el. A întors capul, încercând să-și înfrunte agresorul, dar acesta venea din spate și nu era în raza lui vizuală. Și-a dat deodată seama că patul de care era legat fusese tras în mijlocul camerei, ca în centrul scenei la un spectacol. Nimeni nu și-ar putea dori să doarmă astfel poziționat, și atunci de ce...?

O umbră căzătoare. Înainte să poată reacționa în vreun fel, ceva i-a acoperit ochii, nasul și gura. Un soi de glugă. Simțea textura fină pe obraz și cum se strângă sărițul. Se chinuia acum să respire prin catifeaua densă trasă peste nările care protestau. A scuturat din cap furios în stânga și-n dreapta, luptându-se să creeze o pungă de

aer respirabil. Dintr-o clipă într-alta, se aștepta ca sărițul să fie strâns și mai tare, dar spre surprinderea lui nu s-a întâmplat nimic.

Și acum? Era din nou liniște, cu excepția respirației sale greoale. Se încingea tot mai tare sub glugă. Oare oxigenul putea pătrunde aici? S-a silit să respire domol. Dacă-și pierdea cumpătul, intra în hiperventilație și apoi...

A tresărit brusc, cu toate simțurile în alertă. Ceva rece i s-a oprit pe coapsă. Ceva dur. Un obiect metalic? Cuțit? Luneca acum pe piciorul lui, înspre... Bărbatul s-a cabrat cu furie, încordându-și la maximum mușchii și trăgând nebunește de frânghiile care-l imobilizau. Acum știa că se dă o bătălie pe viață și pe moarte.

A zbierat din răspușteri. Dar banda adezivă rezista. Legăturile nu cedau. Și nu-l auzea nimeni.

— Cu treburi sau la distrație?

Helen s-a răsucit, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Urcând pe scara întunecoasă spre apartamentul ei, își închipuise că era singură. Iritată că fusese luată prin surprindere, a simțit totodată un scurt fior de neliniște... dar nu era decât James, ieșit în pragul ușii sale. Se mutase în apartamentul de dedesubt cu trei luni în urmă și, fiindcă era infirmier-șef la spitalul South Hants, avea un program imposibil.

— Treburi, a mințit Helen. Tu?

— Treburi care speram să se transforme în distrație. Dar... tocmai s-a urcat într-un taxi și-a plecat.

— Păcat.

James a ridicat din umeri și a schițat un zâmbet strâmb. Se apropia de patruzeci de ani și arăta bine în felul lui dezordonat, cu un farmec indolent care dădea de obicei rezultate la infirmierele tinere.

— Gusturile nu se discută, a continuat el. Credeam că mă place, dar niciodată nu m-am priceput să interpretez semnele.

— Zău? a întrebat Helen, fără să credă niciun cuvânt.

— Oricum, ce zici de puțină companie? Am o sticlă de vin de... ceai, am niște ceai..., a spus el, corectându-se.

Până în clipa aceea, Helen s-ar fi putut lăsa convinsă. Însă rectificarea a scos-o din peșteri. James era ca toți ceilalți — știa că ea nu bea, că preferă ceai, nu cafea și știa că este o ucigașă. Încă un voyeur care se zgâia la viața ei făcută fărâmă.

— Mi-ar face plăcere, a mințit ea din nou, însă mai am de parcurs un vraf de dosare până intru în tură.

James a zâmbit și și-a recunoscut cu o plecăciune înfrângerea, dar știa bine ce se petrece. Și știa că nu trebuie să forțeze lucrurile. A privit-o cu o curiozitate fătășă pe Helen cum urca mai multe trepte deodată spre locuința ei. Ușa s-a închis după ea cu un aer definitiv.

Ceasul arăta ora 5 dimineața. Cuibărindu-se pe canapea, Helen a sorbit lung din ceai și și-a pornit laptopul. Primele semne de extenuare se simțeau deja, dar avea ceva de făcut înainte să doarmă. Măsurile de securitate pe laptopul ei erau cât se poate de sofisticate — un zid inex-pugnabil care proteja ceea ce mai rămăsese din viața ei particulară — și Helen a luat-o pas cu pas, bucurându-se de procedura complexă care presupunea introducerea de parole și desfacerea de lacăte digitale.

A deschis fișierul despre Robert Stonehill. Tânărul pe care-l urmărise mai devreme nu avea habar de existența ei, dar ea o cunoștea pe a lui în detaliu. Helen a început să tasteze, conturându-i și mai bine portretul, adăugând toate detaliile legate de caracter și personalitate pe care le culese de-a lungul acestei ultime runde de supraveghere. Flăcăului îi mergea mintea — îți dădeai seama de îndată. Avea un simț al umorului dezvoltat și,

chiar dacă scăpa câte o înjurătură la fiecare două cuvinte, era spiritual și te cucerea cu zâmbetul lui. Se pricepea de minune să-i determine pe alții să-i facă pe plac. Nu se aşeza niciodată la coadă la bar, izbutind de fiecare dată să lase asta în seama vreunui tovarăș, în vreme ce el stătea la caterină împreună cu Davey, vânjosul care era, fără îndoială, liderul gaștii.

Robert părea să nu ducă niciodată lipsă de bani, lucru de mirare dacă te gândeai că lucra la aprovisionarea rafturilor într-un supermarket. De unde veneau banii? Din furturi? Ceva și mai rău? Sau pur și simplu îl răsfățau părinții? Era unicul fiu al Monicăi și al lui Adam — centrul lumii lor —, iar Helen știa că el îi învârte pe degete. Astă să fi fost oare sursa fondurilor sale care păreau nelimitate?

Fetele roiau mereu în jurul lui — era voinic și chipă —, dar nu avea propriu-zis o iubită. Acest aspect o interesa cel mai tare pe Helen. Era oare gay sau hetero? Încrezător sau suspicios? Cui îi va permite să se apropie de el? La întrebarea asta Helen nu cunoștea răspunsul, dar era convinsă că-l va afla. Avea să pătrundă treptat și sistematic în fiecare colțisor din viața lui Robert.

Helen a căscat. Trebuia să se întoarcă la secție curând, dar mai avea vreme să doarmă câteva ore dacă se oprea acum. Cu o dexteritate dobândită prin exercițiu, a rulat programele de criptare, și-a parolat fișierele, apoi a schimbat parola principală de acces. Mai nou, o schimbă la fiecare utilizare a computerului. Era conștientă că exagerează, că e paranoică, dar nu voia să lase nimic la voia întâmplării. Robert îi aparținea ei, și numai ei. și aşa dorea să rămână și pe viitor.

5

Se crăpa de ziua, deci trebuia să se miște iute. Într-un ceas sau două razele soarelui aveau să străpungă negura deasă, dându-i la iveală pe cei care se ascundeau în ea. Îi tremurau mâinile, îl dureau toate încheieturile, dar să-ambitionat să continue.

Şutise ranga dintr-un magazin de scule de pe Elm Street. Indianul de la tejjhea era prea absorbit de partida de cricchet de pe tabletă ca să-l observe când o strecurase sub haină. Simțea acum metalul dur și rece foarte plăcut la pipăit și trudea din greu, împingând și trăgând, atacând drugii ruginiți care protejau ferestrele. Primul drug s-a desprins lesne, pentru al doilea a fost necesar mai mult efort, dar în scurt timp se crease loc suficient căt să încapă un trup. I-ar fi fost mai ușor să se ducă prin față și să forțeze intrarea pe-acolo, dar nu îndrăznea să se arate în cartier. Datoră prea multora bani — indivizi gata să-l facă bucătele pentru o nimică toată. Așa că se ținea în umbră, asemenea tuturor creaturilor nopții.

S-a mai asigurat o dată că nu e nicio primejdie, apoi a izbit geamul cu ranga. Acesta s-a făcut țăndări cu un trostnet grozav. Cu mâna înfășurată într-un prosop vechi,

a îndepărtat la repezeală și restul de cioburi, după care a încălecat pervazul și a pătruns înăuntru.

A șovăit puțin după o aterizare lină. Nu puteai să știi niciodată peste ce dai în astfel de locuri. Nu se zărea nimic semn de viață, dar era indicat să fie prudent și ținea strâns ranga înaintând. În bucătărie nu exista nimic de folos, aşa că a trecut degrabă în camera din față.

Situația părea mai promițătoare aici. Niște saltele răsturnate, prezervative uzate, iar alături de ele partenerele lor naturale: seringi folosite. A simțit speranța și neliniștea crescându-i în egală măsură. Doamne, rogu-te, fă să fi rămas acolo destul încât să se strângă de o doză ca lumea. Și iată-l deodată în patru labe, trăgând de pistoane, vârându-și degetul mic înăuntru, surmând cu disperare după un pic de praf care să-i aline suferința. În prima nimic, intră două nimic — fir-ar să fie! — și abia o fărâmîță în cea de-a treia. Tot acest chin blestemat pentru o fărâmîță. Și-a frecat-o de gingii cu lăcomie — trebuia să se mulțumească doar cu atât deocamdată.

S-a prăbușit pe salteaua împuțită și a așteptat să-l ia amorțeala. De ore întregi era cu nervii în piuneze, îi plesnea capul, își dorea liniște — de care avea atâtă nevoie! A închis ochii și a răsuflat adânc, Tânjind după repaus.

Dar ceva era în neregulă. Ceva îl împiedica să se desfătă. Ceva era...

Pic! Asta era. Un sunet. Un sunet slab, dar constant, care tulbura liniștea, ca un semnal insistent de alarmă.

Pic! De unde venea? I-au fugit ochii în toate direcțiile.

Picura ceva într-un colț al încăperii. Să fi fost vreo scurgere? Stăpânindu-și nervii, s-a ridicat cu greu în picioare. Merita să se uite — poate se alegea și el cu niște țeavă de cupru din povestea asta.

A pornit degrabă, dar s-a oprit brusc. Nu era o scurgere. Nu era apă. Ci sânge. Pic, pic, picurând din tavan. A luat-o la sănătoasa, speriat — nu mă privește pe mine — dar a închetinit pasul odată ajuns în bucătărie. Poate că se pripaea. La urma urmei, era înarmat și nu se auzea nicio mișcare la etaj. Cine știe ce se întâmplase acolo. Și-o fi făcut felul vreunul, o fi fost jefuit sau ucis, naiba știe. Însă erau șanse să fi rămas niscaiva pradă pentru un hoitar și el nu-și permitea să dea cu piciorul ocaziei.

După o clipă de ezitare, tâlharul s-a întors și a traversat încăperea, strecurându-se în hol pe lângă băltoaca de sânge închegat. A băgat iute capul, cu ranga ridicată, gata să lovească la cel mai mic semn de primejdie.

Însă nu era nimeni acolo. A ieșit cu prudență și a început să urce pe scară.

Scărț, Scărț, Scărț.

Fiecare pas îl dădea de gol, iar el blestema în barbă. Dacă se află cineva sus acolo, știa deja că el vine. Ajuns pe palier, a strâns și mai tare ranga în mână. Paza bună trece primejdia rea. A vîrât iute capul în baie și în dormitorul din fund — doar ageamiii se lasă atacați pe la spate.

Mulțumit că eliminase posibilitatea unei ambuscade, s-a întors către dormitorul din față. Orice s-ar fi petrecut, orice era, acolo era. Tâlharul a tras adânc aer în piept, apoi a păsit în camera întunecată.